

Editura Aius Printed este recunoscută de CNCS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, AURORA
Cagliostro / Aurora Dumitrescu ; pref. de Daniela Micu - Craiova: Aius, 2018
ISBN 978-606-562-717-8

I. Micu, Daniela (pref.)

821.135.1

© Autoarea și editura Aius, pentru prezenta ediție

Editura **Aius** Craiova, 2018
str. Pașcani, nr. 9, 200151
tel./fax: 0251 596 136; 0351 467 471
e-mail: editura.aius@gmail.com
www.aius.ro

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul
deținătorului drepturilor de autor.

ISBN 978-606-562-717-8

Aurora Dumitrescu

Aventurile conelui Cagliostro

CAGLIOSTRO

Prefață de Daniela Micu

*Dedic această carte de ficțiune Cătălinei Niță, plecată din lumea noastră pentru totdeauna, autoarea manuscrisului „istoric literar bazat pe acte, documente și corespondență autentice ale epocii” cu titlul „Contele Cagliostro”, sursă de inspirație și de iluminare pentru mine, precum și domnului profesor universitar doctor **Doru Tocu**, care a crezut întotdeauna în talentul meu literar.*

Aventurile contelui Cagliostro

Despre călătorie și vindecare prin iubire s-a scris imens. De la romanele cavalerești până la cele mai recente valuri newage-iste ce au influențat literatura ultimei decade, cititorul a avut ocazia să cunoască multiplele forme în care aceste două mari teme se pot materializa în scris. Romanul de față își aduce propria contribuție, se citește cu plăcere și suspans și oferă ceea ce caută cei mai mulți cititori: o evadare din cotidian și proiecția unei realități extraordinare.

Povestea are la bază un personaj controversat al secolului XVIII, căruia istoria ocultismului îi confirmă existența, dar ne oferă puține date cu privire la biografia sa. Contele de Cagliostro s-a bucurat și în realitate de o aură de mister, fiind considerat unul dintre marii alchimiști și taumaturgi ai vremii sale. Despre el se spune, de asemenea, că nu ar fi murit, că ar fi reușit incredibila dematerializare a corpului și transferarea sufletului într-un loc necunoscut. Prozatoarea Aurora Dumitrescu își țese narațiunea în jurul acestui personaj și realizează o biografie romanțată a acestuia. Extrem de serioasă în această misiune, ea călătorește în locurile care apar pe harta biografică a contelui, studiază documente autentice și este foarte atentă la coerența îmbinărilor acestor detalii reale în edificiul ficțiunii.

Două dimensiuni principale se remarcă în cartografia romanului, care alternează ritmic și se află în

...pentru că diavolul se nu mai
...Cagliostro, pentru că diavolul se nu mai
...poate niciodată să își facă loc în sufletul ursor de
...leptă.

Întins pe patul înghețat, încălzit doar de stratul subțire de paie care mai păstrau încă mirosul grajdului de unde fuseseră aduse cu câteva zile în urmă, din micul sat din apropierea fortăreței, Cagliostro privea prin fereastra cu cele trei rânduri de bare, pe unde pătrundeau câteva raze ale soarelui de dimineată. Turla bisericii care se zărea prin mica deschizătură era la fel de plină de crăpături ca acum patru ani, când fusese adus în San Leo. O escortă întreagă îl însoțise de la Roma în noua închisoare, în apropiere de Urbino. Cardinalul Zelada își luase toate măsurile pentru ca importantul deținut să nu poată evada și nici să comunice în vreun fel cu exteriorul. Știa foarte bine că orice cuvânt trimis de Cagliostro în afară ar fi produs agitație atât în rândul poporului, cât și în rândul nobilimii simpatizante, iar el primise sarcini foarte stricte de la superiorii lui. Îl cunoștea de mult timp pe Cagliostro și se temea încă de forța lui mentală, de puterea lui de convingere și corupție a sufletelor slabe și influențabile, care cu siguranță era de la partea întunecată a lumii nevăzute. Cagliostro era unealta diavolului. Practica magia, vrăjitoria, invoca spiritele întunericului. Zelada trebuia să vegheze ca nici măcar un singur cuvânt al lui Cagliostro să poată ieși în vreun fel secret în afara fortăreței. Tribunalul Inchiziției avusese grijă ca toate manuscrisele lui să fie arse în Piața Minervei din Roma, unde mulțimea trăise un delir al bucuriei, pentru că șarlatanul conte de Cagliostro era în sfârșit pedepsit. Ar fi preferat ca judecătorii să-l condamne la moarte, dar pedeapsa capitală fusese apoi comutată în închisoare pe viață. Iar acum el, cardinal de Zelada, avea cea mai importantă misiune, aceea de a-l izola

...pentru că diavolul se nu mai
...Cagliostro, pentru că diavolul se nu mai
...poate niciodată să își facă loc în sufletul ursor de
...leptă.
...Cagliostro, de patru ani de când năusea
...subțire de paie care mai păstrau încă mirosul
...grajdului de unde fuseseră aduse cu câteva zile în
...urmă, din micul sat din apropierea fortăreței,
...Cagliostro privea prin fereastra cu cele trei rânduri de
...bare, pe unde pătrundeau câteva raze ale soarelui de
...dimineată. Turla bisericii care se zărea prin mica
...deschizătură era la fel de plină de crăpături ca acum
...patru ani, când fusese adus în San Leo. O escortă
...întreagă îl însoțise de la Roma în noua închisoare, în
...apropiere de Urbino. Cardinalul Zelada își luase toate
...măsurile pentru ca importantul deținut să nu poată
...evada și nici să comunice în vreun fel cu exteriorul.
...Știa foarte bine că orice cuvânt trimis de Cagliostro în
...afară ar fi produs agitație atât în rândul poporului, cât
...și în rândul nobilimii simpatizante, iar el primise
...sarcini foarte stricte de la superiorii lui. Îl cunoștea de
...mult timp pe Cagliostro și se temea încă de forța lui
...mentală, de puterea lui de convingere și corupție a
...sufletelor slabe și influențabile, care cu siguranță era
...de la partea întunecată a lumii nevăzute. Cagliostro
...era unealta diavolului. Practica magia, vrăjitoria,
...invoca spiritele întunericului. Zelada trebuia să
...vegheze ca nici măcar un singur cuvânt al lui
...Cagliostro să poată ieși în vreun fel secret în afara
...fortăreței. Tribunalul Inchiziției avusese grijă ca toate
...manuscrisele lui să fie arse în Piața Minervei din
...Roma, unde mulțimea trăise un delir al bucuriei,
...pentru că șarlatanul conte de Cagliostro era în sfârșit
...pedepsit. Ar fi preferat ca judecătorii să-l condamne
...la moarte, dar pedeapsa capitală fusese apoi comutată
...în închisoare pe viață. Iar acum el, cardinal de Zelada,
...avea cea mai importantă misiune, aceea de a-l izola

complet pe Cagliostro, pentru ca diavolul să nu mai poată niciodată să își facă loc în sufletele ușor de ispitit.

Cagliostro, de patru ani de când fusese adus în San Leo, își exersa mintea și se pregătea pentru marea călătorie. Nu știa când se va întâmpla, dar avea certitudinea că va fi. Deocamdată doar se privea de sus sau se apropia de gaura din plafon, la câțiva metri deasupra patului, deschizătură prin care gardienii îi coborau mâncarea, ce-i drept ușor îmbunătățită cu o bucată de carne, de când guvernatorul Sempronio primise ordine ca nu cumva deținutul să moară prin înfometare.

De undeva de departe, deși toate ușile erau zăvorâte și niciun sunet nu ar fi răzbătut în afară, Cagliostro auzi o respirație sacadată și un vaiet de animal care își anunță sfârșitul. „Acolo cineva are nevoie de ajutor... Trebuie să reușesc să ajung acolo...” își spuse.

Ceasul deșteptător îl trezi ca de obicei la ora 8 dimineța, căci la ora 9 avea deja primele consultații la cabinetul lui privat din orașul Urbino. Andrea o privi pe Elisa și îi admiră corpul armonios, subțire, părul scurt și negru, tăiat franțuzește. La cei 35 de ani avea un corp de copilă. Elisa venise în Urbino ca să facă un reportaj despre metodele lui de vindecare și după câteva seri plăcute petrecute împreună sfârșiseră prin a face amor. Andrea își trecu ușor degetele peste spatele ei sculptural și apoi o sărută încetisor după ureche.

— Bună dimineța, frumoasă doamnă!

— Bună dimineța, răspunse ea, ușor fâstăcită de intimitatea momentului.

Elisa urmărea de doi ani povestea lui Andrea Balsamo. Aflase prin metode care țin de tehnica unui jurnalist fără scrupule numele tuturor pacienților tratați de acest medic. Reușise chiar să intre în fișele lor medicale. Apoi îi contactase și aflase tot felul de povești uluitoare, de vindecări care țin mai mult de miracol decât de tehnica medicală. La început crezuse că acești pacienți mai erau încă suferinzi de tot felul de boli, dar apoi a văzut că majoritatea dintre ei, după tratamentul aplicat de Andrea Balsamo, duceau o viață perfect normală.

Și nu înțelegea. Mai mult decât dorința ei de a găsi veriga slabă în toată povestea asta pentru a putea scrie un articol incriminator, așa cum îi propuseseră somitățile din lumea medicală din Roma, era acum și curiozitatea ei de jurnalist care iubea adevărul și, mai mult decât atât, era și o curiozitate personală... Voia să știe. Cu orice preț. Așa că, acum o săptămână, pornise la atac cu tot arsenalul ei feminin. Știa foarte

bine că atunci când își propunea, niciun bărbat nu îi putea rezista, căci putea să se transforme dintr-o fată banală, încălțată în teniși converse și îmbrăcată în blugi levis strauss, într-o femeie răpitoare. Nu vrusese decât să îl seducă și să obțină cât mai multe informații, dar sfârșise prin a fi ea însăși sedusă de culoarea ochilor lui verzi petrol. Cu siguranță o hipnotizase, căci altfel ea nu se oferea așa de repede. Dar acum trebuia să-și păstreze demnitatea, deși avusese parte de o noapte de amor lipsit de inhibiții.

Elisa era intrigată de Andrea. Aflase că se născuse dintr-o mamă româncă și un tată italian, că o perioadă de timp fusese medic în Timișoara, unde se mutase ca să stea alături de mama lui bolnavă și singură și unde făcuse și o detenție de 4 ani, 4 luni și 5 zile, acuzat de crimă de uneltire împotriva regimului comunist. Elisa cunoștea foarte bine Timișoara, pentru că acolo se născuse și ea.

Andrea o privi cu coada ochiului cum se îmbracă și simți o anumită căldură pe care o uitase de ceva timp. Nu o cunoștea pe atrăgătoarea ziaristă decât de o săptămână și deja ajunseseră să facă amor. El nu experimentase mai niciodată relațiile ocazionale și nopțile pasagere în brațele unor femei trecătoare. Dar Elisa fusese răpitoare și își zisese că poate e timpul să mai trăiască și el puțin pentru el, că e ceva frumos ce i se întâmplă, să se îndrăgostească la prima vedere de o femeie superbă. Apoi era ceva acolo care îl bloca și îl fascina și voia să descopere ce anume este... A avea un sentiment ciudat, pe care deocamdată nu știa cum să-l traducă. Nu o văzuse niciodată, dar avea o vagă impresie că nu era prima dată când făceau dragoste, pentru că știuse exact fiecare loc pe care să-l atingă, să-l sărute, să-l dezmiere... Iar ea îi răspunsese prin același limbaj...

Cagliostro știa că hrana compusă din legume și carne fiartă, pe care gardienii o coborau prin trapa din tavan, acesta fiind singurul mod de comunicare permis, trebuia să-i întărească organismul pentru ce urma să fie. Aflase ce urma să fie, pentru că acolo, pe tărâmurile orientului, el învățase să descifreze tainele viitorului. Pe oricine ar fi îngrozit imaginile pe care el le văzuse în mintea lui. Dar se hotărâse să-și păstreze calmul și să facă ceea ce era de făcut. Serafina fusese slabă și nu-i ascultase povețele de a nu vorbi cu nimeni nimic. Ea încetase să mai aibă încredere în el, așa cum făcuse până acum, în toți anii lor de căsătorie. Un preot reușise să se strecoare în casa lor și o convinsese să se mărturisească. Apoi ea le povestise inchizitorilor de loja egipteană, de magie, de alchimie, de „călătorii”. În Sfânta Apollonia, temnița pentru femei, ea s-a dezis de el. Nu-i spusese nimeni adevărul, dar acolo, în orient, el învățase cum să îl afle, cum să aibă răspunsuri la întrebări. „Dragă și scumpă Serafina, de ce nu m-ai ascultat? Acum eu nu te mai pot ajuta în lungul drum al surghiunului și nici nu mai pot interveni pentru a schimba sfârșitul... Dar lucrurile se întâmplă pentru că așa trebuie să se întâmple... Undeva acolo sus este totuși scris un destin.”

Cu ochii ațintiți la fereastra cu bare, Cagliostro își repetă în gând rugăciunea către Dumnezeu tatăl, creator al cerurilor și pământurilor, văzute și nevăzute și apoi se adresă Superiorilor lui, cerându-le cu respect să-i dezvăluie mai mult și mai repede din tainele nescrise, încifrate și imposibil de cunoscut de omul neinițiat, pentru că nu mai era timp și trebuia să plece...

Foarte punctual, ca de obicei, Andrea era deja așteptat de vreo douăzeci de pacienți. Niciodată nu reușise să-i programeze pe ore și întotdeauna dimineața era asaltat. Le zâmbi fermecător, chiar mai fermecător decât de obicei, își luă halatul și își începu consultațiile.

* * *

Elisa, cu ochii cârpiți de somn, opri în prima benzinărie de pe autostradă și își comandă un cappuccino cu un croissant cu unt. Plecase în grabă și nu mai servise cafeaua pe care i-o preparase Andrea. Spusese că se grăbește, dar de fapt voia să treacă mai repede peste fâstâceala intimității micului dejun. Avusese câteva relații până în acest moment... Dar acum ea nu mai deținea controlul și asta nu prea era pe placul ei. Și nici nu venise în Urbino să facă sex cu subiectul reportajului ei, ci doar să-și folosească farmecele ei native și să afle informații. Poate că era subiectul vieții ei... Deja vedea pe prima pagină a ziarelor mondene: *Andrea Balsamo, vindecător sau impostor în Urbino?* sau *Vindecări nemaiauzite în Urbino... medicină, miracol sau înșelătorie? Doctorul Andrea Balsamo a vindecat cel puțin 15000 de cazuri netratabile...* Dar în loc să afle informații despre tehnicile aplicate de Andrea Balsamo, se trezise cinând romantic cu acesta și abordând cu el tot felul de subiecte care nu aveau nicio legătură cu tematica reportajului. Când își luaseră la revedere de dimineață, Andrea îi sărutase cu eleganță mâna și îi promisese că vor mai avea discuții și că ea va afla acel lucru de care ea era interesată, dar că acel lucru nu era

ceea ce ea căuta în acel moment... Însă toate la timpul lor și ea va trebui să aibă răbdare. „La naiba cu această răbdare!” își spuse Elisa. „Data viitoare nu voi mai fi așa de neavizată...”

Frigul celulei întunecoase și reci îi pătrundea în corpul încă robust după cei patru ani de detenție. În tot acest răstimp avusese răgazul unor introspecții care îl ajutaseră să găsească răspunsuri la întrebări fără răspuns... pentru că primise sprijinul Maeștrilor, care acum îl vizitau mai des ca înainte. Deși trecuseră mai bine de patru ani de prizonierat, era încă plin de vitalitate, căci reușise să-și antreneze mintea și... mintea îi comandase corpului să reziste și... corpul încă îl adăpostea. Îi fusese o gazdă bună până acum.

De undeva de departe se auzea același scâncet care-i făcea corpul să tremure de milă. „Mai ai doar puțină răbdare”, îi șopti el. Scâncetul încetă ca prin farmec...

La Strasbourg vindecase 15000 de pacienți. Nu i se reproșau decât câteva decese și asta pentru că pacienții veniseră prea târziu. Acest lucru nu fusese pe placul medicilor, care începuseră o campanie de denigrare împotriva lui. Dar el prevăzuse asta și nu făcuse nimic ca să împiedice cursul evenimentelor. Superiorii lui i-o ceruseră, iar el trebuia să se supună. Și apoi nu putea să nu-i salveze pe toți acei oameni care nu aveau nicio șansă. El era singura lor șansă. În fața ușii casei lui oamenii erau toți la fel. Nu conta că unul era bogat sau unul era sărac. Toți se bucurau în egală măsură de binefacerile esențelor pe care el le concepea noaptea în laborator. Învățase tainele plantelor și puterea cuvintelor tămăduitoare în orient, acolo unde își petrecuse prima parte a vieții. Singurii pacienți pe care îi refuzase erau curioșii și orgolioșii care voiau să facă din el o celebritate de salon.

„Ce o mai face Jacob?” se întrebă. Își propusese să nu se atașeze de pacienții lui, dar pe Jacob și pe soția lui Gertrude îi îndrăgise foarte mult... Îl dorea inima că nu putuse fi alături de prietenul lui drag la decesul soției lui și mai mult decât atât, că nu putuse să facă nimic pentru salvarea vieții acesteia, căci el deja era întemnițat în Castelul Sfântului Înger, până la Marele Proces. Pe Gertrude o vindecase cândva de o febră biliară care alterna cu tot felul de maladii necunoscute și imposibil de tratat pentru lumea medicală din Strasbourg. Apoi Gertrude rămăsese însărcinată, dar copilul nu voia să coboare în mod firesc și el atunci îi șoptise să se întoarcă și să iasă. Iar copilul Gertrudei și al lui Jacob Sarasin, pe nume Alexandru, era și copilul lui. El îl privise în ochi și îi văzuse strălucirea...

Andrea Balsamo, după cei patru ani, patru luni și cinci zile de detenție și torturi în beciurile securității în România, se hotărâse la eliberare să plece și să studieze medicina naturistă în orient. În Nepal avusese și un maestru care îl inițiase în tainele plantelor vindecătoare. Acesta îl învățase că prima regula în vindecarea oricărui pacient este ca însuși medicul să fie curat sufletește, căci altfel plantele și esențele nu numai că își vor pierde calitățile, ci chiar îl vor otrăvi pe cel pe care ar trebui să-l trateze, căci curățenia sufletului și iubirea vindecătorului sunt mai importante decât planta însăși. Așa că a trebuit să studieze înaintea plantelor tehnici și metode de liniștire a minții furtunoase, de vindecare a sufletului otrăvit de tortionarii din închisoare și de fosta lui soție care nu suportase detenția lui, îl părăsise și luase calea străinătății alături de un alt bărbat. Andrea nu mai dormea decât câteva ore pe noapte, căci restul timpului și-l dedica remediilor. Renunțase la medicina oncologică în care se specializase și pe care o practica vreo doi ani și în Timișoara și acum trata pacienții cu ajutorul esențelor. Pentru fiecare pacient avea o fișă și o combinație de substanțe, pe care o cunoștea doar el. Nici el nu știa cine îl inspira... Probabil cineva acolo sus îl înzestrase cu acest dar. Însă... începuse să fie depășit de situație. Bolnavii îl asaltau din ce în ce mai mult, iar el nu putea să divulge nimic din secrete, căci marile companii farmaceutice ar fi început o adevărată campanie de ponegrire a lui. Primise deja câteva telefoane prin care i se sugera într-o manieră exagerat de politicoasă să se ocupe de altceva... Dar își făcuse și el protecția lui, căci îi vindecase pe câțiva dintre Superiori, iar aceștia erau

mai puternici decât industria farmaceutică. Superiorii îi asiguraseră protecția, cerându-i însă în schimb supunere. Acest lucru nu prea era pe placul lui, el fiind un spirit liber, care nu tolera compromisul... Apoi mai venise și fata asta Elisa, jurnalista... ce-i drept, foarte atrăgătoare. Nu mai știa cum ajunsese cu ea în pat, nu se mai recunoștea. După despărțirea de Olivia hotărâse să nu se mai îndrăgostească niciodată. Mai avusese după divorț vreo două relații, amândouă nesemnificative. Intuiția îi spunea că e ceva cu Elisa și ce era acest ceva trebuia să afle... Simți cum o căldură îi trece prin tot corpul... Chipul ei îi apăru în fața ochilor... Îi înlătură însă repede imaginea pentru a se putea reconecta dialogului cu pacientul din fața lui. Acesta avusese o tumoră biliară inoperabilă. Data trecută era uriașă. Acum măsura doar un centimetru.

— Mulțumesc mult, domnule doctor! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Veți fi mereu în rugăciunile mele, ale Alexandrei, soția mea și ale celor patru copii ai mei.